

ſeende er det Rigtigſte, at vi holde os ſaa nær ſom muligt til det Nøgterne, til Sandheden, og den er, at Rigsdagen for nogle Aar ſiden har vedtaget — og lad mig ſige, at Folkethinget i denne Retning har taget Initiativet, til adſkilte nyttige Beſtemmelſer — en liberal Invalideforſørgelſe, og denne er i alt Falde efter mange Vidnesbyrd, der ere komne mig for Dre, ligesom ogſaa efter Vidnesbyrd fra Indvaliderne ſelv, hvilket ſkal ſiges i Modſætning til de mange Klager, udført i en liberal Aand. Saavidt mig bekjendt, er der ved omreiſende Folk gjort Forſøg paa hiſt og her ſmaaligt at fratage Invaliderne, hvad de tidligere havde, men diſſe Forſøg ere i det Væſentlige ſtandsede. Det er i alt Falde vort Dulle, at de væſentlig ſkulle ſtandſes, og Mange have efter denne Lov ſaaet en Forhøjelſe i den tidligere afknappede Invalideforſørgelſe paa Grund af den Aand, ſom gik igjennem Loven og ſom Følge deraf, gjennem Beſtyrelſen. Jeg føler mig opfordret til udtrykkelig at ſige dette lige overfor de modsatte Utryk, der her ere komne frem. Naaget Loven imidlertid var velvillig i ſin Form og i ſit Indhold, — og det var jeg fuldt ud med til dengang, jeg var meget imod den tidligere Fremgangsmaade — kan det ikke betvivles, at den egentlige Invalidebeſtyrelſe iſølge denne Lov kan ſtaa overfor ſaadanne Tilfælde, at den maa ſige: Under Loven høre de ikke; vi kunne ikke med Loven i Haanden ſætte den og den Mand ind paa den lovbeſtemte Invalideforſørgelſe, og dog er Forholdet ſaaledes, at der er en ſaadan Sandsynlighed for, at de Ulemper, han nu føler i ſin ældre Alder, kunne ſtamme fra tidligere Saar eller Uheld i Krigen, at vi kunde ønske at hjælpe denne Mand med Noget. I ſaadanne Tilfælde har den hviſterede Finantsminister en anden Haand, en Beſtyrelſe for Uddelingen af frivillig Invalideforſørgelſe, der ikke er ſtrikte bunden til Lovens Regler, og denne Beſtyrelſe har Evne til at bedømme ſaadanne Forhold; thi den har alle fornødne Dokumenter. Skulde det nu viſe ſig, at Finantsministeren ikke ved denne Side af ſin Invalidebeſtyrelſe har Midler nok til at tilfredsſtille foreliggende Tilfælde, og at diſſe foreliggende Tilfælde, naar de komme enkeltviſe, ikke kunne afhjælpes gjennem vore Overveielſer, vor Behandling og vor Bevilling enkeltviſe, have vi en anden Vej at gaa for at naae det humane Formaal, ſom man her vil naae paa en efter min Formening uſkjønſom og urigtig Maade ved en Indſtilling her. Man har den Vej at gaa, at man paa Forſlag af Ministeren kan bevilge en rund Sum til Støtte for den frivillige Invalideforſørgelſe til Uddeling udenfor Lovens ſtrikte Regel af dem, der ere vante til daglig at beſkjæftige ſig dermed. De ville kunne være iſtand til at gjøre det, og da acceptere vi det humane Formaal indenfor rimelige Grænſer. Vi have

Mand, der ere iſtand til at gjøre det efter rimelige Regler, og vi have fornødent Regnekſtab over, hvorledes det gaar til, og at det, vi yde, i Virkeligheden ogſaa kommer Formaalet til Gode. Det Spørgsmaal har jeg ikke Noget imod, at man optager til Forhandling i næſte Rigsdagsſamling, og derſom Folk kunde tage deres Erfaringer med og veilede til Forſtaeſſe deraf, kan man jo tale om, i hvilken Udſtrækning man vil gjøre det. Men dette har jeg meget imod, at man indlader ſig paa (Ufbrydelſe.) Ja, det, at jeg ſiger, at jeg har Noget imod det, er en rigtig Form for et enkelt Medlems Udtalelſe; det er et korrekt Udtryk. Jeg har overveiet denne Sag, og jeg veed derfor, hvorledes jeg i Hovedtrækkene vil have den behandlet, og mig er det ikke ligegyldigt, hvorledes man handler med Statens Penge. Jeg vil derfor af alle de nævnte Hensyn fraraade Indſtillingen under Nr. 2, og, ſom ſagt, ſkulde dette humane Spørgsmaal friſte Nogen, kan det ſenere igjennem en ganſke anden omhyggelig Overveielſe faae ſin Gjennemførelſe paa en langt mere betryggende Maade.

Winther: Den ſidſt omtalte Indſtilling ligger for under meget uheldige Omſtændigheder, idet nemlig den Mand, ſom varmt har anbefalet Sagen i Udvalget og er Ordſører for den, er fraværende. Det er dernæſt ogſaa uheldigt, at der idag ſkal føres en Diskuſſion om en Sag, der kun ligger halvt for, idet det nemlig, for at det kan faae praktiſt Betydning, bliver nødvendigt, at der udkommer en Lov. Vi kunde maaffe derfor meget godt spare os den hele Diskuſſion, indtil det Dieblit kom, hvor der kunde komme et praktiſt Reſultat ud af Diskuſſionen, nemlig naar der forelaa et Lovforſlag. Smidlertid ligger Sagen nu for, og da den ikke beſtaaer i Andet end en Henviſning til Ministeren, kan det jo ikke være ſaa særdeles afgjørende, jeg havde nær ſagt, det kan være temmelig lidt afgjørende, hvad Reſultat man kommer til idag. Thi der er Ingen, der kan forhindre, at der kan komme et Lovforſlag frem. Hvis det ikke kommer fra Ministerens Side, kan det komme andetſteds fra, og det kan meget godt være, at et ſaadant Lovforſlag heldigere kan komme fra anden Side end fra Ministerens. Der kunde maaffe i Ministerens Stilning være Noget, der kunde gjøre ham betænkeligere ved at fremkomme med Forſlaget end ved at tage imod det, hvis det kunde vinde Bifald i Rigsdagen. Det er alſaa meget uheldige Forhold, hvorunder denne Sag ligger for, ikke at tale om et andet Uheld, nemlig det Lotteri, der finder Sted nu her ved Rigsdagens Beſlutninger; thi Andet er det ikke. Nu da Hveranden er borte hveranden Dag, er der intet Minneſte, der kan gjøre Regning paa det Udfald, ſom Sagerne principmæssig kunde faae efter Folkethingets Sammenſetning. Det er alſaa en Art af Lotteri, der ſpilles her, og det kan jo